

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

El vol de Raimon

"Si Raimon Obiols al final pren el vol com l'orca Ulisses, podria aprofitar la porta oberta per dedicar-se únicament a pensar i així potser trobaria la tan difícil definició del socialisme post-socialista."

ARXIU

José Luis Gómez Navarro.

Dilluns, 7. Al pont aeri Barcelona-Madrid un analista polític filo-socialista em diu que el problema dels líders del PSC és que volen "reflexionar" massa i no atenen prou el *quid pro quo* intern que és la vida quotidiana d'un partit polític mediterrani. De la mateixa manera que l'orca Ulisses ara necessita aprendre el llenguatge de les orques californianes, l'establishment del PSC hauria de comprendre d'una vegada l'alfabet de Cornellà.

A migdia vaig a la presa de possessió del nou director general de política turística, Celestí Alomar. Un mallorquí al Ministeri de Turisme és una notícia magnífica, pel pes específic de les Balears en el sector turístic i pel *know-how* indiscutible, però també per la personalitat, de l'amic Celestí Alomar, partidari de l'eficiència i de la política de "fer", amb una bona experiència diplomàtica i també amb un immillorable "pedigrí" com a director general de turisme del Govern Balear. Com ha dit avui a migdia el ministre Gómez Navarro —un home que té problemes evidents amb les mides que li pren el sastre—, és una bona finestra per al lobby mallorquí, des de fa temps interessat a posar els seus homes a Madrid. Allò que el lobby balear pretenia, quan semblava que el PP podria guanyar les eleccions legislatives de juny, ara Celestí Alomar ho ha aconseguit gairebé tot sol. No sé com ho veurà el president Canellas, sobretot si el seu ex-conseller de Turisme, Jaume Cladera, pren part tècnicament en l'elaboració del nou model estratègic-turístic del ministeri. Ara com ara, les pessetes i la geoestratègia encara faran possible que

RICARD CUGAT

Raimon Obiols.

enguany tenguem bona temporada turística.

Dimarts, 8. Si Raimon Obiols al final pren el vol com l'orca Ulisses, podria aprofitar la porta oberta per dedicar-se únicament a pensar i així potser trobaria la tan difícil definició del socialisme post-socialista. Si és possible, que no ens digui una vegada més que el socialisme post-socialista és el capitalisme, però amb més solidaritat. Pel que fa al congrés de Sitges, ha estat simplement un error de càlcul de Narcís Serra, o en el fons tot vol dir que el PSC només era vàlid com a mecanisme de transició?

Dimecres, 9. El polític que governa però no mana escampa sobre la torrada el *foie* del restaurant Chez Nous. Té estil, informació i principis, però em temo que li agrada més l'anàlisi que no l'acció. Està més còmode al despatx que no al carrer. Paladeja i arrufa el nas. No, no passa res amb el *foie*, la qüestió és que té indicis per a sospitar que l'incendi del Liceu podria reviscolar alguns dels greuges de Catalunya contra Barcelona. La gent dels pobles potser no s'entusiasmarà amb l'entusiasme dels qui agafaren la bandera de la reconstrucció del Liceu, una institució d'aparença burgesa i d'arrel barcelonina. "Fins i tot podria ser un dilema per a TV3, una televisió vocacionalment populista —diu quan arriben les costelles de xai—. Per engrescar l'opinió pública amb la campanya del Liceu tampoc no és bo de tenir cada dia als telenotícies el conflicte expropiatori arran del Liceu". Algú demana si, com ha succeït al PSC

Obiols i de l'orca Ulisses

ARXIU

Sarajevo.

al congrés de Sitges, no estem davant un altre error de sintonia de l'establishment, tan diligent a l'hora del "pacte del capó". El convidat d'honor demana el carretó de les postres, es posa les ulleres i tria unes prunes amb Armagnac.

Dijous, 10. És ben curiós que els mateixos intel·lectuals que deien pestes de l'OTAN ara voldrien que bombardegés tothora les bateries sèrbies que envolten Sarajevo. En realitat, ja han passat sis mesos des que l'OTAN digué per primera vegada que era possible una operació de càstig contra el serbis de Bòsnia, però també és cert que seria la primera acció ofensiva que mai hagi emprès l'Aliança Atlàntica. Un nou rol per a l'OTAN és una cosa molt seriosa, després de 44 anys d'haver aparegut com una aliança defensiva, sense previsions operatives "fora d'àrea". Hi ha deu dies de termini per als serbis, però fins ara sempre han sabut convertir les situacions límit en un "non plus ultra" obsolet, surant cada vegada com crostons en la sopa tèbia de la diplomàcia europea.

Divendres, 11. Com cada any, comencen les peregrinacions cap a Arco. Diuen que enguany les galeries d'art hi han anat amb una tesi menys rupturista, segurament perquè el mercat de l'avantguarda ha resistit menys l'efecte recessionari. Hi vaig veure una vegada com Alfonso Guerra anava d'estand, envoltat d'artistes, crítics i galeristes que l'afalagaven com si fos un emperador romà. Hi havia, per descomptat, un element

ARXIU

Alfonso Guerra.

de picaresca, però també una gran dosi de donació absoluta al Príncep intel·lectual, amant de les arts. Totes les formes de servilisme solen fer vergonya, però l'escena amb Alfonso Guerra envoltat d'artistes conceptuals em va semblar més pròpia dels germans Quintero que no d'una fira d'art sòlida o d'un país amb governants respectables. Això sí, Guerra reflexionava llargament davant moltes peces, amb la seva mirada de depredador carnívor que no sap què dir quan li posen un plat de verdura a taula.

Valentí Puig